

Intervju med Ivar Söderlind 21 juli 2006

Ledaren som aldrig tröttnar

Ivar Söderlind, 61, har jobbat i friidrottens tjänst sedan början på 70-talet.

Foto: HANS-OLOV LUNDKVIST

De jobbar ständigt i det tysta och långt i från de stora rubrikerna.

Ändå är det de idrottsliga eldsjälarna som ser till att verksamheten fungerar.

VF-sporten bjuder på en artikelserie där några sanna idealister, vana som de är att alltid finnas bakom kulisserna, hamnar i rampljuset för en stund. I dag är det friidrottsledaren Ivar Söderlind som står på tur.

UMEÅ Han har börjat trappa ner.

Trots det har han styrelseuppdrag som räcker till och blir över.

– Jag kommer nog aldrig att sluta helt, säger Ivar Söderlind.

61-åringen, ursprungligen från Katrineholm, men uppvuxen i Lycksele är karaktärstypen för namnet på den här artikelserien. En genuin eldsjäl med ett mer än brinnande idrottsintresse. Det är inte mer komplicerat än så. Sedan 1986 har han varit ordförande i Västerbottens friidrottsförbund. Han har suttit i styrelsen längre än så, sedan 1978.

Men långt innan, ja, redan i pojkåldern hemma i Lycksele föddes det, som han själv säger, fanatiska idrottsintresset på kolstybben på Norräng.

– Det var liksom naturligt. På den tiden läste jag, eller rättare sagt, slukade allt jag kunde komma över om

idrott. Jag läste Rekordmagasinet sida upp och sida ner. Klassiska Idrottsbladet kom ut tre gånger i veckan och de skrev väldigt mycket om friidrott på den tiden och på kvällarna lyssnade man på Hylands referat på radion.

Intresset ökade

Kanske var det också i drömmarna, läsandets tidningar hemma på Knaftvägen, som idrottsintresset slog rot på allvar i den söderlindska kroppen. Och intresset accelererade i takt med att dåtidens stjärnor och idoler som Bengt "Benke" Nilsson, Emil Zatopek och Rikard Dahl imponerade på friidrottsovalerna och gjorde stora ögon på Söderlind och hans kamrater.

Den egna aktiva karriären blev inte så långvarig, men han klarade som 17-åring 3,20 i stavhopp med stålstav landades i sågspån och 1,70 i höjdhopp med dykstil. Som veteranfriidrottare på 1970- och 80-talet har han noterat 2,56 som bästa tid på sina sexton marathonlopp, gjort milen på 34,40 och sprungit 3 000 meter hinder på 10,38. Länets friidrottsordförande har en gång i tiden varit, nästintill, en atlet på elitnivå.

Och så sent som för några veckor sedan stötte vann han M60-klassen i kula i veteran-DM.

– Jag brukar vara med för att det är roligt, säger han och blickar ut över Umeälven.

Roligt och trevligt

Ivar Söderlind har varvat heltidsarbetet på sociologiska institutionen på Umeå universitet med allehanda friidrottsuppdrag och det har han gjort sedan slutet av 1960-talet. Ett tag satt han i 14-15 olika styrelser. Nu har han bantat ner det till ett tiotal. Det känns ibland som ett heltidsjobb bara att få ihop alla möten.

– Men det går bra med lite planering, säger Söderlind och skrattar.

Just ord som roligt, trevligt och kamratskap är faktorer som fått honom att engagera sig så hårt inom friidrotten. Han har egentligen ingen bra förklaring till varför just han blev eller är en idrottsledare, eller en eldsjäl om ni så vill.

– Ja, du... varför jag blev ledare, ja, varför blev jag det, säger han och flackar med en frågande blick ut i rummet innan han hittar orden trevligt och roligt och att han blev tillfrågad och uppmuntrad av sina idrottskamrater som ett slags svar på hans engagemang.

Rösten utåt i alla lägen

– Men i grunden är det ju inspirerande att man kan vara med och ge ungdomar en meningsfull fritid. Jag har inte tagit en krona för det jag gör... herregud den inställningen finns inte på samma sätt i dag som hos oss äldre. Statistiken visar att 93 procent av alla

idrottsledare i Västerbotten jobbar ideellt, resterande sju procent får betalt. Det skulle bli katastrof om alla skulle ha betalt, jag vet inte hur många miljarder som skulle rinna iväg, säger Söderlind.

I strålande sol, i regn och rusk brukar universitetsadjunkten vara de lokala tävlingarnas röst utåt. Det är åtskilliga timmar som Ivar Söderlind lägger ner på sin roll som tävlingsledare, speaker och många andra funktionärsuppdrag.

– Jag tycker det är jätteviktigt att små ställen får chans och uppmuntras att arrangera tävlingar. Och de gör det ju oftast utan att tjäna ett öre. Jag tycker det är kul och meningsfullt att åka till Örträsk, Fredrika, Vännäs eller Lycksele.

Blir aldrig less

Snart 40 år i friidrottens tjänst har inte fått honom att ledsna. Han säger att han numera kan säga nej till vissa uppdrag och att han har trappat ner på alla sina styrelseuppdrag. Den dagen han helt lägger av och bara slutar, ja, den lär nog aldrig komma.

– Jag blir aldrig egentligen less på det här, men jag har försökt trappa ner. Nu har jag gått ner till halvtid i mitt civila arbete och då har min sambo undrat om jag ska hålla på ännu mer med friidrott, säger han och skrattar.

Bortsett från själva ordförandeklubban, tävlingsledaransvaret och speakeruppgifterna runt om i länet så håller han dessutom igång fyra olika hemsidor och arbetar intensivt med idrottshistorisk forskning.

– Sådant tar ju också tid... men det är ju kul också. Men han erkänner också att han kan bli riktigt less emellanåt.

– Särskilt när man är ute i världen på några veteranuppdrag och är borta från hemmet i flera veckor... då vill jag bara hem till fritidshuset i Örträsk och koppla av, fiska, plocka bär eller svamp och läsa en bra deckare.

Se där. Det finns annat också. Men eldsjälens brinner mest för friidrott.

NIKLAS WESTMAN
090-17 01 24
niklas.westman@folkbladet.nu